

Najwan Abdulrahmans appell for Norsk Folkehjelp på Skogvang 1.mai 2019

Kjære kamerater. Gratulerer med dagen!

Hvert år ser vi frem til denne dagen. En dag der vi tar til gatene for å vise styrken i det å stå sammen.

For når folk organiserer seg, så får de makt til å forandre sitt eget samfunn. Fra å være et fattig land i verdens utkant er Norge i dag et moderne velferdssamfunn. I mange land som er rike på naturressurser har elitene stukket av med rikdommen, mens i Norge har vi fordelt våre ressurser så de kommer hele befolkningen til gode. Nøkkelen har vært sterk organisering og samhold gjennom fagbevegelsen og arbeiderbevegelsen.

Men 1. mai er en kampdag, ikke en dag for å feire hva vi har oppnådd. Fagbevegelsen må stadig kjempe mot økende forskjeller i Norge, og lønnsoppgjørene er sentrale verktøy for omfordeling. De resultatene vi har oppnådd må forsvares her hjemme og støttes internasjonalt. For på verdensbasis øker ulikheten enormt. Når de 85 rikeste personene i verden eier like mye som den fattigste halvparten av verdens befolkning, er noe alvorlig galt. Verden har en ulikhetskrise.

Samtidig er retten til å organisere seg, ytre seg og på andre måter å arbeide for mer demokratiske samfunn truet. Dette er en farlig utvikling. En utvikling vi må stå solidarisk side om side for å bekjempe!

I Honduras blir menneskerettighetsforsvarere og organisasjonsledere utsatt for trusler, vold og sabotasje, og mange har blitt drept, etter valgkuppet i november i fjor. Myndighetene slår hardt ned på folkelige protester og forfølger politiske opposenter. Én av de som har blitt drept er Geovani – en ung aktivist som deltok i demonstrasjoner mot valgfusk. Han var spesielt aktiv i et område hvor det er stor sivil motstand mot et vannkraftverk. En motstand som kommer fordi slike prosjekter aldri kommer folket til gode. Fordi pengene går til rike, private selskaper og korruperte politikere. Fordi det lokalbefolkningen til slutt sitter igjen med er plyndra naturressurser og forurenset jord.

Til tross for farene de utsettes for, intensiverer medlemmene i Geovanis organisasjon stadig arbeidet mot korrupsjon og for å organisere befolkningen slik at de kan forsvare sine landområder. Og kampen – den nytter. Som da innbyggerne i området Santa Barbara stoppet selskapet som ville utnytte elva deres til vannkraftproduksjon.

Martin Fernández, koordinator for organisasjonen, sier: «Makteliten vet at vår kamp ikke er rettet mot ett etternavn, ett selskap eller én hendelse. De vet at den er rettet mot selve systemet som de har påtvunget oss, hvor de rike blir rikere mens de fattige blir fattigere».

Kampen for organisasjonsfrihet i møte med systematisk maktmisbruk er dagligdags også for unge mennesker fra Palestina. Haneem er en av de unge tøffe kvinnene som hver dag står på

barrikadene for en utvikling i riktig retning. Hun deltar i et prosjekt som jobber for å øke ungdoms innflytelse gjennom debatttrening og organisering. Haneem ser på ord som makt. Gjennom å beherske argumentasjon kan hun ta makt tilbake fra de som undertrykker henne – som ung, som kvinne og som palestiner som lever under okkupasjon.

Ulikhet handler ikke bare om penger – det handler om makt og om å ha en stemme i samfunnet. For kraften i en felles stemme – i å organisere seg mot ulikhet – kan forandre verden.

Det har fagforeningsleder Deneco Dubé fra Sør-Afrika også erfart. Selv om apartheidregimet ble fjernet for over 20 år siden, er forskjellene mellom svarte og hvite enorme på vingårdene i landet. Bare fire prosent av Sør-Afrikas landarbeidere er organisert. Det er gårdeierens ord som er lov. Er du aktiv i en fagforening risikerer du å miste jobben, og bli kastet ut fra gården du har bodd, ofte i generasjoner.

Likevel stod Deneco i spissen når 220 landarbeidere la ned arbeidet og gikk ut i streik mot vingården Robertson Winery. Etter 14 uker med streik vant landarbeiderne fram med flere av sine krav. Deneco hadde aldri forstilt seg at streiken kunne skape så mye oppmerksomhet. Han sier: «Denne streiken har vist oss at det er mulig å oppnå forbedringer for landarbeideren hvis vi bare står sammen».

Dette er folk som forandrer verden! De forandrer verden ved å organisere seg, stå opp mot ulikhet, heve stemmen sin, stå sammen – på akkurat samme måte som Fagbevegelsen her hjemme alltid har gjort. Det er dette 1.mai handler om. Og det er dette årets 1. mai aksjon går til.

Norsk Folkehjelp er fagbevegelsens humanitære solidaritetsorganisasjon. Ved å arbeide gjennom likeverdige partnere støtter Norsk Folkehjelp sivilsamfunn under press, folkelige organisasjoner som arbeider for kvinner og unge menneskers organisering, for forsamlingsfrihet og landrettigheter. Norsk Folkehjelp tror på folks kraft til å forandre verden. Årets 1. mai aksjon går derfor til å støtte folk som Martin fra Honduras, Haneem fra Palestina og Deneco fra Sør-Afrika.

Kamerater! Vi kan ikke løse all verdens problemer. Vi skal ikke fortelle folk hvordan de skal leve sine liv. Det vi derimot skal gjøre er å sikre at de som kjemper hver dag for å forbedre sine samfunn, ikke skal stå alene. De skal vite at vi står solidarisk sammen med dem og støtter dem i deres kamp! For folk forandrer verden, men ikke alene.

Støtt Norsk Folkehjelps 1. mai-aksjon – og la oss stå sammen mot ulikhet.

Gratulerer med dagen!